ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ ΜΟΝΝΙΕ

[Μιὰ παθητικὴ ἱστορία ἔρωτος ἀπὸ τὴν νεότητα τοῦ Μιραμπώ]

...Ἡ Σοφία καθόταν γονατιστή

Στὸ Ζιὲν εἶνε τὸ μοναστῆρι τῆς Ἁγίας Κλάρας. Μέσα σ' ἕνα γυμνὸ κελλὶ ὅπου δὲν ὑπῆρχε ἄλλο ἀπὸ ἕνα σταμνὶ κι' ἕνας ξύλινος σταυρὸς στὸν τοῖχο, ἡ Σοφία καθόταν γονατιστή. Ἕνας φεγγίτης ἀπὸ ψηλά, ἔριχνε ἕνα ἀσθενικὸ φῶς ἐπάνω στὸ ὡραῖο πρόσωπό της...

Ἀκούοντο ἡ ψαλμωδίες τῶν καλογραιῶν, ἕνα μελαγχολικὸ τραγοῦδι ποὺ ἀνέβαινε ἀπὸ τὰ στόματα τῶν γυναικῶν ποὺ εἶχαν ἀπαρνηθῆ τὸν κόσμο γιὰ νὰ σώσουν τὴν ψυχή τους.

Εἶχαν περάσει ἑβδομάδες ἀφ'ὅτου χωρίσθηκε ἀπὸ τὸν Μιραμπὼ στὴν Ὁλλανδία, ἀπ' ὅπου τὴν μετέφεραν σ' ἐκείνην τὴν φυλακή. Τί εἶχε γίνει ὁ ἀγαπημένος της ; Θὰ τὸν ξανάβλεπε ποτέ ; Ἡμέρα καὶ νύχτα ἔμενε ἀκίνητη στὴ θέσι της καὶ μόλις ἐκοιμόταν. Ζοῦσε μόνο μὲ τὴν ἀνάμνησι τοῦ παρελθόντος...

Ἦταν φθινόπωρον. Ἔξω βροντοῦσε καὶ ἡ βροχὴ ἐκτυποῦσε στὸ παράθυρο τοῦ κελλιοῦ της· ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἄκουε τίποτε. Ἡ σκέψις της ἦταν στὸν Μιραμπώ. Στὸν τοῖχο τῆς φυλακῆς εἶχε γράψει αὐτὰ τὰ λόγια :

«*Θέλετε νὰ μὲ ἀπελπίσετε ; Λησμονεῖτε ὅτι εἶμαι γυναῖκα ποὺ ἀγαπῶ. Λησμονεῖτε ὅτι ἀγαπῶ τὸν Μιραμπώ. Ἠμπορῶ νὰ ντραπῶ ὅτι εἶμαι γυναῖκα ἀφοῦ ἡ ἀγάπη του μ' ἐψύχωσε τόσο ;*»

Ἦταν νύχτα, τὸ κελλὶ μόλις φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα ἀμυδρὸ καντῆλι. Ἡ Σοφία γονάτισε ἐμπρὸς στὸ σταυρὸ καὶ προσευχόταν. Ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ της ἄνοιξε τότε σιγὰ καὶ ὁ βαρῶνος ντὲ Μπριὲν φάνηκε μπροστά της.

Φαινόταν σὰ νὰ εἶχε ξαφνικὰ γεράσει· ἡ μόνη του ἐπιθυμία ἦταν ν' ἀποκτήσει τὴν Σοφία Μοννιέ. Ἡ ὡμορφιά της ἦταν ὑπερφυσική· τὰ μεγάλα καὶ ἀκτινοβόλα μάτια της, εἶχαν χάσει ὅμως τὴν ἔκφρασί τους. Καμμιὰ ἐπιθυμία δὲν ἐζωγραφίζετο στὸ πρόσωπό της.

Στὸ κελλὶ ἐβασίλευε ἀπόλυτος σιγή.

— Τὶ θέλετε ἀπὸ μένα ; ἐρώτησε ἡ Σοφία.

Ὁ βαρῶνος τὴν κύτταξε μὲ τὰ σκοτεινά του μάτια.

— Ἔρωτα, ἀπάντησε.

Ἐκείνη χαμογέλασε περιφρονητικά.

— Ἐκάματε λάθος, κύριε, τοῦ εἶπε.

— Δὲν ἔκαμα λάθος ! Δὲν γνωρίζω ἄλλη ἀγάπη ἀπὸ τὴ δική σας. Εἶνε τὸ μόνο πάθος μου !..

— Πάθος... Εἶνε ἡ σωστὴ λέξις. Βαρῶνε, δὲν ἔχω καμμιὰ σχέση μὲ τὸ πάθος σας.

— Ἀφ' ὅτου σᾶς εἶδα δὲν βρίσκω στιγμὴ ἡσυχίας.

— Τὸ πάθος δὲν εἶνε ἔρως, εἶπε ἡ Σοφία.

Ἀλλ' ὁ βαρῶνος ἔγινε κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τῆς ὡμίλησε μὲ ἀγέρωχο ὕφος ;

— Πῶς τολμᾶτε νὰ μιλεῖτε ἔτσι, σεῖς μιὰ φυλακισμένη ;

— Ἡ τιμή μου μοῦ δίνει τὴ δύναμι... Εὑρίσκομαι ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ.

— Σεῖς ὅμως παραβιάσατε τοὺς θείους νόμους.

— Ἐγώ ; ἐφώναξε ἡ Σοφία. Ὁμιλεῖτε σὰ φαρισαῖος ! τὸ μεγαλύτερο ἀγαθὸ ποὺ ἐχάρισε ὁ θεὸς στὸν ἄνθρωπο εἶνε ὁ ἔρως. Σεῖς ὅμως δὲν τὸν γνωρίζετε !

Ἡ ἀλαζονεία τοῦ βαρώνου εἶχε προσβληθεῖ καὶ αὐτὸ τὸν ἔκαμε νὰ ἐπιθυμῆ περισσότερο τὸν ἐξευτελισμὸ τῆς Σοφίας Μοννιέ.

— Βλέπω ὅτι ὑποφέρετε μὲ ὑπομονὴ τὴν τύχη σας, τῆς εἶπε. Ἡ μόνη σας σκέψις εἶνε ὁ ἔρως τοῦ Μιραμπώ.

Τὰ μάτια τῆς Σοφίας ἄστραψαν.

— Ὑποφέρει κι' αὐτός ;

— Ἴσως.

— Πέστε μου εἶνε φυλακισμένος ;

— Ὅπως καὶ σεῖς. Εἶνε μάλιστα αὐστηρὰ περιωρισμένος. Καταδικάσθηκε εἰς θάνατον διότι παρεπλάνησε μιὰ παντρεμμένη γυναῖκα... Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶσθε σεῖς !

Ἡ Σοφία ἄφησε μιὰ φωνὴ τρόμου.

— Εἰς θάνατον !

— Μάλιστα. Μόνον ὁ βασιλεὺς ἠμπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ.

— Ὁ βασιλεὺς εἶνε καλός...

— Ἀλλὰ δὲν κάμει τίποτε χωρὶς νὰ συμβουλευθῆ τὴν αὐλήν του... Ἡ χάρις δηλαδὴ ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ...

— Ἀπὸ σᾶς !

— Ἴσως μάλιστα τὸν ἐλευθερώσω...

— Μὰ σεῖς διατάξατε νὰ μᾶς συλλάβουν !

— Ὄχι ἐγώ, ἡ κόμμησα Ντουμπαρρού, ἡ ἀντιζηλός σας. Ὁ Μιραμπὼ εἶνε στὰ χέρια της...

— Καὶ σεῖς μπορεῖτε νὰ τὸν σώσετε ;

— Στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου.

Ὁ Μιραμπὼ ἀφοῦ ἀνεγνώσε τὸ γράμμα...

— Σῶστε τον τότε !

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω ἄλλο νὰ δώσω γιὰ τὸν Μιραμπὼ παρὰ τὴ ζωή μου. Καὶ θὰ τὴν δώσω χωρὶς δισταγμό.

— Ζῆστε γιὰ μένα.

Ἡ Σοφία ὀρθώθηκε καὶ τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

— Φαντάζεσθε πόσο σᾶς μισῶ ;

— Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ σᾶς ἀγαπῶ περισσότερο.

— Εἶνε λοιπὸν ἡ δύναμις τοῦ μίσους μεγαλειτέρα ἀπὸ τὴ δύναμι τοῦ ἔρωτος ;

— Μάλιστα.

— Τότε ὑποκύπτω εἰς αὐτὴ τὴ δύναμι εἶπε ἡ Σοφία. Δώσατέ μου τὸ λόγο τῆς τιμῆς σας ὅτι θὰ ἐλευθερωθῆ ὁ Μιραμπὼ καὶ θὰ εἶμαι δική σας.

Ὁ βαρῶνος ὑποκλίθηκε.

— Αὔριο τὸ βράδυ, κυρία μου, θὰ βεβαιωθῆτε ὅτι ὁ Μιραμπὼ εἶνε ἐλεύθερος.

Καὶ ἔφυγε κλείνοντας πίσω του τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ.

Ὁ Μιραμπὼ ἦτο κλεισμένος στὰς φυλακὰς τῆς Βιγκέννης. Ἐκεῖ περνοῦσε τὸν καιρό του μελετῶντας. Κάθε ἄλλη ἀπασχόλησις τοῦ εἶχε ἀπαγορευθῆ καὶ γρήγορα ἔμαθε τὸ λόγο ἀπὸ τὴν ἑξῆς ἐπιστολήν :

Ἀγαπητὲ φίλε :

Ἐνθυμεῖσθε τὸν καιρὸν ποὺ μελετούσατε ἀκόμη στὴ στρατιωτικὴ σχολὴ τῶν Παρισίων ; Ἤμουν τότε ἡ παντοδύναμος ἐρωμένη τοῦ Λουδοβίκου 15ου. Σήμερον εἶμαι μιὰ γυναῖκα χωρὶς καμμιὰ ἐπιρροή, ποὺ δὲν ἔχει ἄλλη παρηγοριὰ ἀπὸ τὸν ἐρωτά σας. Σᾶς ἐγνώρισα ὅταν κυβερνοῦσα τὴν Γαλλία· εἴσαστε τότε νέος καὶ ἄσχημος ἀλλὰ εἴχατε πολὺ πνεῦμα. Εἴσθε ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ ἀγάπησα ἀληθινά, μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου. Πολὺ ἀργὰ ἀντελήφθην ὅτι μὲ ἀποφεύγατε γιὰ πολιτικοὺς λόγους. Ἐν τούτοις μὲ χρησιμοποιήσατε γιὰ τοὺς ὀκοπούς σας. Ἐν τούτοις δὲν ἔπαυσα ποτὲ νὰ σᾶς ἀγαπῶ.

Σήμερον σᾶς μισῶ. Ἔφθασε ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεώς μου. Καταδικασθήκατε εἰς θάνατο καὶ θ' ἀποθάνετε. Σᾶς ἐπρόδωσα εἰς τὴν Ὁλλανδίαν. Ὁ θάνατός σας ἂν καὶ σημαίνει μεγάλην ἀπώλειαν γιὰ τὴν Γαλλία, εἶνε γιὰ μένα μεγάλη ἱκανοποίησις. Θὰ παρευρεθῶ στὴν θανατική σας ἐκτέλεσι, γιὰ νὰ ἰδῶ πῶς πεθαίνει ἕνας Μιραμπώ.

Ἡ φίλη σας

Ντουμπαρρού.

Δὲν εἶχε τελειώσει τὴν ἀνάγνωσι τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης καὶ ὁ Μιραμπὼ εἶδε ν' ἀνοίγῃ ἡ πόρτα τῆς φυλακῆς του καὶ νὰ μπαίνη ἕνας ἀξιωματικός, κρατῶντας ἕνα σφραγισμένο γράμμα.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως !

Ὁ Μιραμπὼ ἐδιάβασε τὴν ἐπιστολή :

Ἦταν ἡ χάρις του ! Κούνησε τὸ κεφάλι, μὴ μπορώντας νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του. Ἥσυχος σὰ νὰ μὴν εἶχε συμβεῖ τίποτε, μιὰ μόνη ἰδέα κατεῖχετὸ νοῦ του : Ἡ Σοφία.

Εἶχε μάθει ὅτι ἡ ἀγαπημέη του εἶχε κλεισθεῖ στὸ μοναστῆρι τῆς Ἁγίας Κλάρας. Εἶχε ξημερώσει καὶ ὁ οὐρανὸς ἦταν σκεπασμένος ἀπὸ πυκνὰ σύννεφα. Μιὰ λεπτὴ βροχὴ ἄρχισε νὰ πέφτῃ· ἡ πεδιάδα ἦταν σκεπασμένη μὲ χιόνι.

Μετὰ μιὰν ὥρα ὁ Μιραμπὼ περιεφέρετο στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ. Τὸ μεσημέρι εἶχε φθάσει στὸ Φονταινεμπλώ. Ἐκεῖ ἄλλαξε ἄλογο, τὴν νύκτα ἔφθασε στὸ Ζιέν, στὸ μοναστῆρι τῆς Ἁγίας Κλάρας.

Ἦταν μεσάνυχνα... Ἡ Σοφία εἶχε αἰφνιδίως ἀδιαθετήσει.

— Εἶνε ἐλεύθερος ; ἐρώτησε τὸν βαρῶνο μόλις τὸν εἶδε νὰ μπαίνη στὸ κελλί της.

— Ἐκράτησα τὴν ὑπόσχεσί μου, ἀπήντησε ὁ ντὲ Μπριέν· μένει νὰ κρατήσετε τὴν ἰδική σας.

Ἐκείνη ἔγεινε χλωμότερη, χωρὶς ν' ἀπαντήσει. Ὁ βαρῶνος ἐτρόμαξε.

Εἴσθε ἀδιάθετη ;

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε θόρυβος στὸ μοναστῆρι καὶ μιὰ δυνατὴ ἀνδρικὴ φωνὴ ἀντήχησε μέσα στὴν ἡσυχία, κάτω ἀπὸ τοὺς μεγάλους θόλους. Κατόπιν ἀκούστηκαν βιαστικὰ βήματα καὶ ὁ Μιραμπώ, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, φάνηκε στὴν ἀνοικτὴ πόρτα τοῦ κελλιοῦ... Ὁ βαρῶνος ὀπισθοχώρησε καὶ ἔβαλε τὸ χέρι στὸ σπαθί του.

Ἡ Σοφία σήκωσε τὰ χέρια, καλῶντας κοντά της τὸν Μιραμπώ.

— Μιραμπώ, ἀγαπημένε μου... γιὰ σένα... γιὰ τὴν ἐλευθερία σου...

Κι' ἀμέσως ἐξεψύχησε !

Ὁ Μιραμπὼ φάνηκε στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ κελλιοῦ.